ECLI:LV:RPPT:2020:0819.1A68030320.3.S
Lieta Nr. 168030320
Arhīva Nr. 1A-0303-20/14

SPRIEDUMS
Rīgā 2020. gada 19. augustā

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesa,
tiesnesis Viktors Makucevičs,
rakstveida procesā Daugavgrīvas ielā 58, Rīgā izskatīja /pers. A/ sūdzību par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka 2019. gada 18. decembra lēmumu Nr. 1640.

Aprakstošā daļa

[1] 2019. gada 27. septembrī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Zemgales iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektore sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PC378101 (turpmāk arī – Protokols) par to, ka 2019. gada 20. jūlijā plkst. 13.39 Rīgā, Pilsoņu ielā 13 VSIA „P. Stradiņa KUS" uzņemšanas telpās veica sīko huligānismu, traucēja sabiedrisko mieru, rīkojoties bezkaunīgi, traucējot cilvēku mieru un iestādes darbu. /pers. A/ pārkāpa VSIA „P. Stradiņa KUS" iekšējās kārtības noteikumus pacientiem, proti, punktu Nr. 3.9. /pers. A/ filmēja gan iestādes telpu, gan medicīnisko personālu, gan apsardzes darbinieku. Uz vairākkārtējiem lūgumiem izslēgt kameru, jo tas ir pārkāpums, nereaģēja. Kā arī /pers. A/ izteicās izaicinoši, necienīgi, kā arī izteica draudus Drošības dienesta darbiniekam /pers. R/, sakot, ka nošaus viņu, un piebilda, ka draudi ir reāli. /pers. A/ bez atļaujas centās iekļūt telpās, kas paredzētas personālam.

Izdarītais administratīvais pārkāpums kvalificēts pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā – Latvijas APK) 167. panta par sabiedriskā miera traucēšanu, kas izpaužas kā necieņa pret sabiedrību vai bezkaunīga rīcība, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot cilvēku mieru, iestāžu, uzņēmumu (uzņēmējsabiedrību) vai organizāciju darbu (sīkais huligānisms).

[2] Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Zemgales iecirkņa Kārtības policijas nodaļas priekšnieka vietnieka 2019. gada 25. oktobra lēmumu (turpmāk arī – Soda lēmums) /pers. A/ piemērots naudas sods 70 *euro* apmērā.

[2.1] Soda lēmumā norādīts, ka /pers. A/ 2019. gada 20. jūlijā Pilsoņu ielā 13, Rīgā VSIA „P. Stradiņa KUS" uzņemšanas telpās traucēja sabiedrisko mieru un kārtību (pārkāpa VSIA „P. Stradiņa KUS" iekšējos kārtības noteikumus, proti, punktu Nr. 3.9. /pers. A/ filmēja gan iestādes telpā, gan medicīnisko personālu, gan apsardzes darbinieku, uz vairākiem lūgumiem izslēgt kameru nereaģēja, kā arī izteica draudus Drošības dienesta darbiniekam), tas ir - veica sīko huligānismu, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucēja cilvēku mieru, ar ko izdarīja administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas APK 167. pantā.

[2.2] Pārkāpējam savlaicīgi un likumā noteiktā kārtībā paziņots par lietas izskatīšanas vietu un laiku. Par savas neierašanās iemesliem neziņoja, netika saņemts lūgums atlikt lietas izskatīšanu. Saskaņā ar Latvijas APK 260. panta trešo daļu lieta izskatīta bez pārkāpēja klātbūtnes.

[2.3] 2019. gada 20. jūlijā /pers. T/ sniedza paskaidrojumu, kurā norādīja, ka ir Paula Stradiņa slimnīcas dežurants, kur notika konflikts ar apmeklētāju. Vīrietis ieradās uzņemšanas nodaļā kopā ar sievieti un bērnu un pieprasīja tikšanos ar galveno ārstu, turot rokās video kameru un filmējot. Vīrietim tika izskaidrots, ka galvenais ārsts ir aizņemts, būs jāuzgaida, ka slimnīcas telpās, arī uzņemšanas nodaļā, nedrīkst filmēt atbilstoši iekšējās kārtības noteikumiem un regulai par personas datu aizsardzību. Vīrietis arī tika iepazīstināts ar noteikumiem, kuri ir ievietoti pie ziņojumu dēļa, taču viņš izrādīja necieņu un teica: „Tu esi dežurants, ej dežurē, es ar Tevi nerunāšu." Viņa tonis bija augsts un izaicinošs. Vīrietis turpināja filmēt, atteicās izslēgt arī diktofonu. /pers. T/ norāda, ka bija sajūta, ka vīrietis ieradies slimnīcā speciāli ar mērķi radīt konfliktsituāciju un to nofilmēt, viņš uzvedās necienīgi un ar savu rīcību ignorēja iekšējās kārtības noteikumus, provocēja apsardzi uz konfliktu, kā arī nepakļāvās lūgumiem neveikt audio ierakstu un nefilmēt.

[2.4] 2019. gada 20. jūlijā /pers. R/ sniedza paskaidrojumu, ka ir P. Stradiņa slimnīcas „Drošības dienesta" operators. Ap plkst. 13.30 tika saņemts izsaukums no slimnīcas 15. korpusa uzņemšanas nodaļas, par to, ka telpās veic nesaskaņotu audio ierakstu un nesaskaņotu filmēšanu. Persona uz aizrādījumiem nereaģēja un uzvedās izaicinoši, provocējot uz konfliktu. Uz uzņemšanas nodaļu tika nosūtīts patruļas darbinieks. Ierodoties noteiktajā adresē, persona savas prettiesiskās darbības nepārtrauca un pieprasīja tikšanos ar vadību, jo ar parastiem apsardzes darbiniekiem neesot jārunā. Vīrietis atteicās nosaukt savu vārdu un turpināja filmēt, ar diktofonu visu laiku ierakstīja sarunas, uzvedās izaicinoši un aizskaroši. Konkrēti /pers. R/ pateica: „Tu esi operators, nu tad ej operēt." Vīrietis bez atļaujas centās iekļūt telpās, kas ir paredzētas tikai personālam, izteica draudus /pers. R/ sakot: „Ja ar manu bērnu, kaut kas notiks, es Tevi nošaušu."

[2.5] Latvijas APK 167. panta sankcija paredz naudas sodu no septiņdesmit līdz piecsimt *euro*.

Saskaņā ar Latvijas APK 33. un 34. pantu, apstākļi, kas mīkstina vai apstiprina atbildību par administratīvo pārkāpumu netika konstatēti.

Ievērojot minēto, /pers. A/ tika piemērots naudas sods par Latvijas APK 167. panta pārkāpumu 70 *euro* apmērā.

[3] Nepiekrītot Soda lēmumam, sūdzību par to iesniedza /pers. A/, lūdzot apturēt Soda lēmuma darbību, atcelt Soda lēmumu, izbeigt lietu un noteikt, lai policija lūdz viņam piedošanu par policijas darbinieku nekompetento, prettiesisko darbību.

[3.1] Citējot Latvijas APK 243. un 244. pantu un atsaucoties uz privātpersonas tiesību ievērošanas principu (*Višķere I. 1. nodaļa. Administratīvā procesa pamatnoteikumi. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 122. un 123. lpp.*), sūdzībā norādīts, ka policija vispusīgi, pilnīgi un objektīvi nav izskatījusi situāciju un pierādījusi administratīvo pārkāpumu. Nav ticis pieņems paskaidrojums no pārkāpēja, administratīvā pārkāpuma protokols nav sastādīts notikuma vietā, bet uz ziņojuma pamata, nav pieņemtas visu klātesošo liecinieku liecības, nav noskaidrots personas ierašanās iemesls slimnīcā, nav pieprasīts iesniegt uzņemtos video un audio ierakstus, lietas izskatīšanas laikā lietas materiālos nav pieejami /pers. T/ un /pers. R/ paskaidrojumi.

[3.2] Sūdzības iesniedzējs norāda, ka slimnīcā ieradās, jo meitai vairākas dienas sāpēja zobs, bet neviens ārsts nepieņēma bērnu ārstēšanai neatliekamā kārtā, tikai norādīja uz pieraksta iespējām. Tā kā meitai palika sliktāk, pēc ārstes ieteikuma ieradās slimnīcā, taču zobārsts atkārtoti atteica. Neviens darbinieks nespēja konkrēti norādīt, kur atrodas slimnīcas vadība, līdz slimnīcas dežuranti norādīja, ka veikt video ierakstu bez saskaņošanas

aizliedz iekšējie noteikumi. Norādot, ka iekšējie noteikumi nav saistoši sūdzības iesniedzējam, tika izsaukta policija. Lai gan sākotnēji policija norādīja, ka veiks aizturēšanu, tā netika veikta. Tika panākts, ka zobārsts meitu pieņem, bet policijas darbinieki vairs netika sastapti.

Atsaucoties uz Satversmes 11. pantu, Ministru kabineta 2018. gada 28. augusta noteikumiem Nr. 555 „Veselības aprūpes pakalpojumu organizēšanas un samaksas kārtība", norādīts, ka slimnīca labvēlīgi nenodrošināja valsts deleģēto pakalpojumu.

[3.3] Atsaucoties uz tiesību doktrīnu, sūdzībā norādīts, ka ārējie normatīvie akti ir saistoši visām personām, bet iekšējie normatīvie akti tikai izdevējam, tā struktūrvienībām un darbiniekiem. Atsaucoties uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma 72. panta otro daļu un Administratīvā procesa likuma 16. panta pirmo daļu, sūdzības iesniedzējs norāda, ka nevarēja pārkāpt slimnīcas iekšējos noteikumus, jo tie viņam nav saistoši.

[3.4] Citējot Eiropas Padomes regulas (ES) 2016/679 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) 6. panta 1. punktu un 13. pantu, un atsaucoties uz 5. pantu, /pers. A/ norāda, ka veica filmēšanu savu leģitīmo interešu ievērošanai, tādējādi personas, kuras dati tiek apstrādāti, piekrišana nav obligāta, bet sūdzības iesniedzēja veiktā filmēšana nav atzīstama par nelikumīgu.

[3.5] Atsaucoties uz Latvijas APK 167. pantu, Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2006. gada 23. oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-501/2006 7. punktu, Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2003. gada 27. maija lēmumu lietā Nr. SKK-304 un spriedumu Nr. SKA-31/2007 sūdzībā norādīts, ka lietā nav personu iesniegumi par miera traucēšanu vai to, ka slimnīca bija spiesta pārtraukt savu darbu. Policija nav noskaidrojusi, vai /pers. A/ darbības bija vērstas uz sabiedriskā miera un kārtības traucēšanu, vispārpieņemto uzvedības normu neievērošanu, tādējādi nav pierādījusi vainu atbilstoši Latvijas APK 167. pantam.

[4] Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk arī – Iestāde) priekšnieka 2019. gada 18. decembra lēmumu Nr. 1640 (turpmāk arī – Iestādes lēmums) /pers. A/ sūdzība noraidīta un Soda lēmums atstāts negrozīts.

[4.1] Iestādes lēmumā norādīts, ka 2019. gada 27. septembrī tika sastādīts Protokols.

Par izdarīto pārkāpumu tika pieņemts Soda lēmums, piemērojot naudas sodu 70 *euro* apmērā.

[4.2] 2019. gada 19. novembrī Iestādē tika saņemta /pers. A/ sūdzība.

[4.3] Citējot Latvijas APK 243. panta pirmo daļu un 244. pantu, Iestāde norāda, ka saskaņā ar Latvijas APK 243.[1] pantu faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: Protokolu; policijas darbinieka /pers. N/ ziņojumu; /pers. T/ paskaidrojumu; /pers. R/ paskaidrojumu; mantu apskates protokolu; policijas darbinieka ziņojumu; citiem dokumentiem, video ierakstiem.

[4.4] 2019. gada 20. jūlijā inspektore /pers. N/ savā ziņojumā norāda, ka plkst. 13.39 saņēma informāciju par to, ka Pilsoņu ielā 13, Rīgā P. Stradiņa Klīniskās universitātes slimnīcas (turpmāk arī – Slimnīca) uzņemšanā atrodas persona, kura ierobežotas pieejamības iestādē filmē medicīnas personāla darbu bez viņu piekrišanas. Ar vecāko inspektoru Valsts amatpersona notikuma vietā konstatēja, ka uzņemšanā atrodas vīrietis, kurš pēc darbinieku vārdiem filmē viņu darbu, jo neesot apmierināts ar viņa nepilngadīgā bērna ārstēšanu. Vai policijas darbinieku ierašanās brīdī vīrietis izmantoja kādas ierīces, lai fiksētu viņu savstarpējo sarunu, viņa nezina, par to netika informēti. Vīrietis prasīja, lai viņam sastāda administratīvās aizturēšanas protokolu, kā arī vaicāja, kādēļ ir aizliegts filmēt. Viņam esot vienalga, ka pret to iebilst medicīnas personas. Tā kā vīrietis bija kopā ar savu nepilngadīgo bērnu, uz vietas nekādas darbības netika veiktas, kā arī vīrietis netika nogādāts iecirknī, bet tika pieņemts lēmums izsūtīt uzaicinājumu par ierašanos paskaidrojuma sniegšanai. Dodoties prom, persona ar bērnu palika ārstniecības iestādē, jo bērnam bija nepieciešama medikamentu palīdzība. Tika noskaidrots, ka vīrietis ir /pers. A/.

[4.5] 2019. gada 20. jūlijā /pers. T/ savā paskaidrojumā norāda, ka strādāja Slimnīcā par ēku un teritorijas dežurantu. Viņa dienesta pienākumos ietilpst nodrošināt kārtību slimnīcā un tās teritorijā, kā arī darbs ar slimnīcas apmeklētājiem, nodrošināt viņu drošību un vispārējo kārtību, neatļaut, pamatojoties uz iekšējās kārtības noteikumiem, pacientiem un citiem apmeklētājiem bez atļaujas filmēt slimnīcas teritorijā un telpās.

Konkrētajā dienā uzņemšanas nodaļā bija konflikts ar apmeklētāju. Vīrietis kopā ar sievieti un bērnu pieprasīja tikšanos ar galveno ārstu. Viņš rokās turēja video kameru un filmēja. Vīrietim tika izskaidrots, ka galvenais ārsts šobrīd aizņemts reanimācijā un atbrīvosies vēlāk, būs jāgaida, kā arī tika paskaidrots, ka Slimnīcā nedrīkst filmēt, atbilstoši iekšējās kārtības noteikumiem un regulai par personu datu aizsardzību. Vīrietis tika iepazīstināts ar noteikumiem, kuri ir izvietoti pie ziņojuma dēļa. Persona izrādīja necieņu un konkrēti /pers. T/ pateica "Tu esi dežurants, ej dežurē, es ar tevi nerunāšu". Viņa tonis bija augstprātīgs un izaicinošs. Vīrietis turpināja filmēt, atsakoties izslēgt arī diktofonu. Bija sajūta, ka vīrietis ieradies slimnīcā speciāli ar mērķi radīt konfliktsituāciju, to nofilmēt un iespējams vēlāk prettiesiski izmantot nofilmēto materiālu savām vajadzībām. Vīrietis veica arī audioierakstu. Vīrietis uzvedās necienīgi, ar savu rīcību ignorēja iekšējās kārtības noteikumus un provocēja apsardzi uz konfliktu, kā arī nepakļāvās lūgumiem neveikt audio ierakstu un filmēt.

[4.6] /pers. R/ savā paskaidrojumā norāda, ka ir Slimnīcas Drošības dienesta drošības vadības operators. Ap plkst. 13.30 tika saņemts izsaukums no 15. korpusa uzņemšanas nodaļas, par to, ka telpās tika veikta nesankcionēta audio ieraksta veikšana, kā arī nesankcionēta filmēšana. Persona uz aizrādījumiem nereaģēja, uzvedoties izaicinoši, provocēja konfliktu. Uz uzņemšanas nodaļu tika nosūtīts patruļas darbinieks (papildus apsargs). Ierodoties notikuma vietā, persona savas prettiesiskās darbības nepārtrauca un pieprasīja tikšanos ar vadību, jo ar parastiem apsardzes darbiniekiem viņam neesot jārunā. /pers. R/ kā slimnīcas pārstāvis mēģināja ar vīrieti atrisināt šo situāciju. Vīrietim līdzi bija sieviete un bērns. Persona atteicās nosaukt savu vārdu, turpināja filmēt un ierakstīt sarunas. No vīrieša nebija skaidrs, ko viņš vēlas, viņš uzvedās izaicinoši un aizskaroši. /pers. R/ pateica: „Tu esi operators, tad ej operēt", apsargam pateica: „Tu esi apsargs, ej apsargā". Persona pilnībā ignorēja lūgumu nefilmēt Slimnīcas telpas. Vīrietis pieprasīja, lai ar viņu satiekas pati galvenā slimnīcas persona, bez atļaujas centās iekļūt personāla telpās, bet, kad nelaida, pieprasīja tikšanos ar galveno ārstu. Viņam tika izskaidrots, ka jāgaida, jo ārsts veica neatliekamus darbus reanimācijas zālē, uz ko vīrietis pateica „Ja ar manu bērnu kaut kas notiks - es tevi nošaušu." Vīrietis izteica draudus /pers. R/, kurš pajautāja vīrietim, vai viņš saprot, ko saka, uz ko vīrietis atbildēja, ka saprot un ka viņa draudi ir reāli. No vīrieša nebija saprotams, kāpēc viņš šādi uzvedās, jo bērnus ir jāved uz bērnu slimnīcu nevis uz Slimnīcas uzņemšanu, jo uz slimnīcu var vest tikai akūtos gadījumos, bet konkrētajā gadījumā bērnu vajadzēja vest pie zobārsta. Norāda, ka vīrietis viņu personīgi aizskāra ar savu rīcību, viņš vispār necentās kontaktēties mierīgā veidā, galvenais bija nofilmēt konfliktu, kuru viņš pats izraisīja. /pers. R/ norāda, ka vīrietim pirmajā vietā bija filmēšana, nevis bērna veselība.

Tika izsaukta policija. Kad tā ieradās, vīrietis gaidīja galveno ārstu, bet video kameru un diktofonu atteicās izslēgt, turpināja uzvesties necienīgi, turpināja provokācijas, izteica divdomīgus epitetus, par policijas darbiniekiem izteica necienīgus vārdus. Konkrēti /pers. R/ vīrietis turpināja draudēt un pateica, ka nogalinās viņu, draudi bija vērsti tieši un nepārprotami pret viņu, kurus uztvēra reāli. Persona runāja krievu valodā.

Pēc policijas darbinieku lūguma pārtraukt filmēt, vīrietis atteicās to darīt, turpināja izturēties izaicinoši, policijas darbiniekiem „uzprasījās" uz protokola sastādīšanu. Vīrieša rīcība bija nesaprotama, neadekvāta, bija saprotams, ka vēlās konfliktu, provokāciju, iespējams, speciāli provocēja apsardzes un policijas darbiniekus, lai varētu nofilmēt kādu pārkāpumu pret viņa tiesībām. Vīrietis teica, ka viņu sauc Vladimirs Vladimirovičs Putins un ka viņš ir Latvijas pilsonis. Tādā veidā vīrietis ņirgājās par policijas darbu un vispārējo kārtību. Policijas darbinieki pret vīrieti izturējās pieklājīgi un nekādus provokatīvus darbus neveica, neatbildēja ar to pašu.

Naktī vīrietis bija ar savu bērnu Slimnīcā, kur viņam ārsts paskaidroja, ja viņš vēlās bērnam naktī veikt zobārsta pakalpojumus, jābrauc uz privātklīniku, jo Slimnīcā naktī zobārsta nav un tas viņam izmaksās 100 *euro*. Vīrietis nebija apmierināts, tāpēc speciālists nozīmēja vizīti pie zobārsta

bērnam 2019. gada 20. jūlijā ap plkst. 11.00 dienā, taču vīrietis atbrauca ap plkst. 13.00. Bērnam neviens neatteica sniegt medicīnisko palīdzību. Problēma, ka vīrietis neprot komunicēt, citus uzskata par zemākas kārtas cilvēkiem, uzvedas augstprātīgi, necienīgi un prettiesiski, jo ja noteikumi visiem ir vieni, viņš nevar būt izņēmums - filmēt un veikt audio ierakstu, kur vēlas. Rezultātā bērns tika aizvests pie zobārsta.

[4.7] Apskates protokolā norādīts, ka 2019. gada 9. septembrī tika apskatīti četri CD diski, kas tika saņemti no VSIA „P. Stradiņa Klīniskās universitātes slimnīcas" administratīvās lietvedības ietvaros.

CD-R „1" matricā atrodas 3 videoieraksti ar nosaukumiem „1", „2", un „3".

Ieraksta „1" ilgums ir 06:10 minūtes, ierakstam nav skaņas. Tajā redzama slimnīcas telpa ar gultām, medicīnisko personālu un aparatūru. Ir redzams, ka 2019. gada 20. jūlijā plkst. 13.38 telpā ienāk vīrietis ar videokameru rokās. Pie viņa pienāk divi apsardzes darbinieki, notika saruna, bet vīrietis ar kameru izbeidza sarunu un atgāja no apsardzes darbinieka. Pie viņa piegāja vēl apsardzes darbinieki un saruna turpinās, uz sarunas brīdi vīrietis tur videokameru rokās, bet novērstu uz leju. Pie vīrieša ar kameru pienāca dažādi darbinieki no apsardzes jomas un medicīnas darbinieki. Plkst. 13.43 vīrietis apsēžas blakus telpā pēc ilgstošas sarunas.

Ierakstā „2" redzams, ka slimnīcas telpā iegāja policijas darbinieki un sarunājās ar apsardzes darbiniekiem.

Ierakstā „3" kamera ir vērsta uz to telpu, uz kuru aizgāja vīrietis ar videokameru. Ir redzams, ka tās telpās vīrietis sēž ar sievieti un bērnu, kā arī rokās ir kamera. Sarunas laikā vīrietis paņēma telefonu un turēja to rokās ar kameru vērstu uz leju. Plkst. 14.07 vīrietis atdeva kameru sievietei, kura ar bērnu aizgāja, bet vīrietis turpināja sarunu ar apsardzes darbinieku un policiju.

CD „2" atrodas 2 videoieraksti ar nosaukumiem „4-Part 1" un „4-Part 2", kuros ir redzams augstāk noradītais notikums, bet no cita kameras rakursa.

CD „3" atrodas 5 videoieraksti: „9", „10-Part 1", „10-Part 2", „11", „12". Ierakstos ir redzams, ka vīrietis ar kameru rokās, kas vērsta uz leju kopā ar bērnu atrodas kabinetā, kurā sēž medicīnas darbinieks. Ierakstā ir redzams, ka kamerai deg sarkanā spuldze. Ierakstā „10-Part 1" plkst. 13.15 medicīnas darbinieks no kabineta izgāja un vīrietis sāka filmēt kabinetu. Pēc kā ienāca medicīnas darbinieks ar apsardzes darbinieku un visas personas izgāja. Ierakstā „11" ir redzams, ka, atrodoties medicīnas iestādes telpā, pirms izejas, vīrietis atkal sāka filmēt un izgāja no iestādes. Ierakstā „12" ir redzams, ka vīrietis filmē apsardzes darbinieku runājošu pa rāciju.

CD „4" ir 8 ieraksti. Ierakstos redzams, ka vīrietis kopā ar sievieti un bērnu ienāk Slimnīcas teritorijā. Ierakstā „5" 02:06 minūtē plkst. 12.07 redzams, ka vīrietis novirzīja kameru uz medicīnisko telpu. Ierakstā "8" redzams, ka vīrietis staigā telpā ar ieslēgto kameru, kur atrodas citi pacienti, ka arī minētā ieraksta 00:46 sekundē novirzīja kameru uz sienām. Ierakstā „7" 01:39 minūtē ir redzams, ka kamera ir ieslēgta un filmē vīrieša rokās.

[4.8] Slimnīcas iekšējās kārtības noteikumos pacientiem 3.9. punktā noteikts, ka fotografēt, filmēt citas personas un veikt audio ierakstu ir atļauts tikai ar šo personu atļauju, ja tas neietekmē un neapdraud Jūsu un citu pacientu aprūpi un ārstēšanu, kā arī neskar citu pacientu, apmeklētāju un Slimnīcas personāla tiesības uz privātumu. Slimnīcas teritoriju un telpas fotografēt un filmēt ir atļauts tikai ar Slimnīcas Mārketinga un komunikācijas daļas saskaņojumu.

[4.9] Ar jēdzienu „huligānisms" tiek saprasta tīša sabiedriskās kārtības pārkāpšana un necieņas izrādīšana sabiedrībai, kas izpaužas saistošu noteikumu un vispārpieņemto tiesisko normu demonstratīvā ignorēšanā, sabiedriskā miera, iestāžu, uzņēmumu un organizācijas darbības, sabiedriskā transporta traucēšanā u.t.l. darbībās (*Krastiņš U. Juridisko terminu vārdnīca. Rīga, Nordik, 1998. g.*).

No kodeksa 167. panta tiesiskā sastāva analīzes secināms, ka sīkā huligānisma kā administratīvā pārkāpuma objekts ir sabiedriskais miers un kārtība, bet objektīvā puse - darbības, kas vērstas uz sabiedriskā miera un kārtības traucēšanu (sk. piemēram, *Senāta 2008. gada 8. oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-200/2008 6. punktu*).

Sabiedriskā kārtība ir tiesību normām un sadzīves noteikumiem atbilstoša kārtība sabiedrībā, kas nodrošina iestāžu, uzņēmumu un organizāciju netraucētu darbību, cilvēku mierīgu dzīvi, darbu un atpūtu, kā arī īpašuma un citu tiesību aizsardzību (*Krastiņš U. Juridisko terminu vārdnīca - Rīga: Nordik, 1998, 230. lpp.*).

[4.10] Lai administratīvā pārkāpuma protokolā norādīto kvalificētu kā sīko huligānismu, ir jākonstatē, ka /pers. A/ tīši, aizskaroši vērsies pret citiem sabiedrības locekļiem, izrādot acīmredzamu necieņu pret sabiedrību un pārkāpums izpaudies kā personas publiski izteikta sabiedrības interešu noliegšana, ignorējot morāles normas, uzvedības normas, aizskarot citu personas tikumību.

[4.11] Iestāde konstatē, ka /pers. A/ administratīvo pārkāpumu izdarīja sabiedriskā (citiem cilvēkiem pieejamā) vietā - Slimnīcā, kā rezultātā tika traucēts tās darbs. Secināms, ka vīrieša darbības, t.i., veicot video un audio ierakstu, pārkāpjot slimnīcas iekšējos noteikumus, traucējot slimnīcas personāla darbu, draudot apsardzes darbiniekam, bez atļaujas mēģinot iekļūt slimnīcas personāla telpās, bija vērstas uz sabiedriskā miera un kārtības traucēšanu. /pers. A/ bija traucējis slimnīcas personālām veikt savus tiešos pienākumus.

Lietā iegūtie pierādījumi pierāda, ka /pers. A/, atrodoties sabiedriskā vietā, traucēja sabiedrisko kārtību, un viņa uzvedība neatbilst vispārpieņemtām uzvedības normām. Secināms, ka ar minētajām darbībām /pers. A/ ir izdarījis pārkāpumu, par kuru paredzēta administratīvā atbildība pēc Latvijas APK 167. panta.

[4.12] Saskaņā ar Latvijas APK 167. pantu par sabiedriskā miera traucēšanu, kas izpaužas kā necieņa pret sabiedrību vai bezkaunīga rīcība, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot cilvēku mieru, iestāžu, uzņēmumu (uzņēmējsabiedrību) vai organizāciju darbu (sīkais huligānisms), — uzliek naudas?sodu no septiņdesmit līdz piecsimt *euro*.

Atsaucoties uz Latvijas APK 32. pantu, norādīts, ka lietā netika konstatēti atbildību mīkstinoši un atbildību pastiprinoši apstākļi.

Tā kā personai piemērots sankcijā paredzētais minimālais naudas soda apmērs, secināms, ka Soda lēmumā tika izvērtēta soda apmēra pamatotība un lietderības apsvērumi, bet uzliktais sods ir samērīgs.

[4.13] Iestāde norāda, ka /pers. A/ varēja sniegt paskaidrojumu iecirknī, kad viņu izsauca uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu, bet norādītajā laikā un vietā /pers. A/ neieradās.

[5] Nepiekrītot Iestādes lēmumam, sūdzību par to iesniedza /pers. A/, lūdzot atļaut pievienot lietas materiāliem video un audio ierakstus, kurus viņš veica, atcelt Soda lēmumu un lietu izbeigt, atcelt Iestādes lēmumu, kā arī noteikt, lai policija rakstiski lūdz sūdzības iesniedzējam piedošanu par policijas darbinieku nekompetento, prettiesisko rīcību.

[5.1] Sūdzībā norādīts, ka Iestāde nav ņēmusi vērā sūdzībā par Soda lēmumu norādītos argumentus, nav pierādījusi sūdzības iesniedzēja vainu Latvijas APK 167. panta pārkāpuma izdarīšanā.

[5.2] Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi, kas ir sūdzības iesniedzēja video un audio ieraksti, kuri nebija vajadzīgi ne pieņemot Soda lēmumu, ne Iestādes lēmumu.

[5.3] Iestādes lēmumā nav norādītas konkrētas darbības, kuras ir par pamatu saukšanai pie atbildības pēc Latvijas APK 167. panta, nav veikta tiesību normu iztulkošana, netika piemērots procesuālā taisnīguma princips atbilstoši Administratīvā procesa likuma 14.[1] pantā noteiktajam, šaubas netika tulkotas par labu sūdzības iesniedzējam, nav pamatots, kāds normatīvais akts noteic, ka fiziskai personai ir jāievēro juridiskas personas iekšējais normatīvais akts, ja tā nav iestādes darbinieks.

Atsaucoties uz Latvijas APK 239. panta 1.punktu, sūdzības iesniedzējs norāda, ka lietvedība ir jāizbeidz, jo nav konstatējams pārkāpuma sastāvs.

[5.4] Papildus pieteicējs norāda, ka raidījuma /Nosaukums M/ sižetā Slimnīcas darbinieki apliecināja, ka nenodrošināja neatliekamo medicīnisko palīdzību.

Šī lieta ierosināta, jo tika uzrakstīta sūdzība par policijas darbinieku.

Videoieraksti apliecina, ka policijas darbinieki rīkojas prettiesiski, interpretē sūdzības iesniedzēja vārdus izdevīgi sev.

Privātpersonas tiesību ievērošanas principa procesuālais aspekts uzliek tiesai pienākumu nodrošināt tādu lietas izskatīšanas procedūru, lai privātpersonas tiesības un tiesiskās intereses tiktu aizsargātas visefektīvāk. Attiecīgi privātpersonas tiesību ievērošanas princips jāņem vērā ne tikai izlemjot lietu pēc būtības, bet arī izlemjot procesa gaitā radušos procesuālos jautājumus – gan izvērtējot lietas apstākļus, gan interpretējot tiesību normas (*Višķere I. 1. nodaļa. Administratīvā procesa pamatnoteikumi. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 122. un 123. lpp.*).

[6] Ar Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas 2020. gada 4. februāra lēmumu /pers. A/ sūdzība par Iestādes lēmumu atstāta bez virzības lēmumā minēto trūkumu novēršanai – jāpievieno video un audio ieraksti, kurus veica sūdzības iesniedzējs.

[6.1] 2020. gada 3. martā tiesā saņemts sūdzības iesniedzēja iesniegums trūkumu novēršanai, kuram pielikumā pievienots audio ieraksts. Video ieraksti pievienoti netika.

[6.2] /pers. A/ sūdzība par Iestādes lēmumu pieņemta un tiesvedība ierosināta 2020. gada 3. martā.

Motīvu daļa

[7] Pārbaudījusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesa atzīst, ka Iestādes lēmums atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidāma kā nepamatota.

[7.1] Saskaņā Administratīvās atbildības likuma, kas stājās spēkā 2020. gada 1. jūlijā, 4. panta pirmo un ceturto daļu persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga par to saskaņā ar normatīvo aktu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā. Administratīvā pārkāpuma procesa kārtību nosaka tā procesuālo tiesību norma, kura ir spēkā procesuālās darbības izdarīšanas brīdī. Savukārt šā likuma Pārejas noteikumu 2. punkts noteic, ka procesuālās darbības, kas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai uzsāktas saskaņā ar Latvijas APK, tiek arī pabeigtas kodeksā noteiktajā kārtībā. Latvijas APK normas piemērojamas līdz attiecīgās administratīvā pārkāpuma lietvedības stadijas pabeigšanai (lietvedība iestādē, tiesā vai izpilde).

Tādējādi tiesa atzīst, ka šīs lietas izskatīšana ir pakļauta tiesai saskaņā ar Latvijas APK noteikumiem.

[7.2] Latvijas APK 289.^{12} panta pirmajā daļa paredz, ka rajona (pilsētas) tiesa neatkarīgi no sūdzības iesniedzēja motīviem ar lēmumu atceļ iestādes lēmumu un nosūta lietu jaunai izskatīšanai iestādei pēc piekritības šādos gadījumos:

1) lietu izskatījusi iestāde, kurai nebija tiesību attiecīgo administratīvā pārkāpuma lietu izskatīt;

2) lietas izskatīšanā pārkāptas tiesību normas, kas prasa paziņot administratīvā pārkāpuma lietas dalībniekiem par lietas izskatīšanas vietu un laiku;

3) izskatot lietu, pārkāptas tiesību normas par lietvedības valodu;

4) lēmums nosaka to personu tiesības un pienākumus, kuras nav administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieki;

5) lietā nav pilna lēmuma.

Tiesa nekonstatē Latvijas APK 289.^{12} pantā paredzētos gadījumus, kas būtu pamats neatkarīgi no sūdzības iesniedzēja motīviem atcelt iestādes lēmumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai iestādei.

[8] Latvijas APK 286. panta otrā daļa noteic, ka augstāka iestāde, izskatot sūdzību vai protestu par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pārbauda pieņemtā lēmuma likumību un pamatotību.

Savukārt atbilstoši Latvijas APK 289.^{6} panta devītās daļas 2. un 3. punktam tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu.

Latvijas APK 289.^{13} panta trešā daļa paredz, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesa atzīst, ka Iestādes lēmums ir pietiekami motivēts, tajā veikta lietas faktisko apstākļu un lietas materiālos esošo pierādījumu analīze, izdarot pamatotus secinājumus par lietas faktiskajiem apstākļiem.

[9] Izvērtējot /pers. A/sūdzībā norādīto, tiesa norāda turpmāko.

[10] No lietas materiāliem izriet, ka 2019. gada 27. septembrī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Zemgales iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektore sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PC378101 par to, ka 2019. gada 20. jūlijā plkst. 13.39 Rīgā, Pilsoņu ielā 13 VSIA „P. Stradiņa KUS" uzņemšanas telpās veica sīko huligānismu, traucēja sabiedrisko mieru, rīkojoties bezkaunīgi, traucējot cilvēku mieru un iestādes darbu. /pers. A/ pārkāpa VSIA „P. Stradiņa KUS" iekšējās kārtības noteikumus pacientiem, proti, punktu Nr. 3.9. /pers. A/ filmēja gan iestādes telpu, gan medicīnisko personālu, gan apsardzes darbinieku. Uz vairākkārtējiem lūgumiem izslēgt kameru, jo tas ir pārkāpums, nereaģēja. Kā arī /pers. A/ izteicās izaicinoši, necienīgi, kā arī izteica draudus Drošības dienesta darbiniekam /pers. R/, sakot, ka nošaus viņu, un piebilda, ka draudi ir reāli. /pers. A/ bez atļaujas centās iekļūt telpās, kas paredzētas personālam.

Ar savām darbībām /pers. A/ izdarījis administratīvo pārkāpumu, par ko atbildība paredzēta Latvijas APK 167. pantā.

Latvijas APK 167. pants noteic, ka par sabiedriskā miera traucēšanu, kas izpaužas kā necieņa pret sabiedrību vai bezkaunīga rīcība, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot cilvēku mieru, iestāžu, uzņēmumu (uzņēmējsabiedrību) vai organizāciju darbu (sīkais huligānisms), uzliek naudas sodu no septiņdesmit līdz piecsimt *euro*.

Ar Soda lēmumu /pers. A/ piemērots naudas sods 70 *euro* apmērā (panta sankcijas minimālajā apmērā).

[11] Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167. pantā paredzētā pārkāpuma gadījumā subjektīvo pusi raksturo tiešs nodoms attiecībā uz darbībām. Citiem vārdiem, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības par sīko huligānismu, kas šajā gadījumā izpaudies kā Slimnīcas darbības traucēšana (Protokolā norādītais darbību kopums), ir jākonstatē, ka persona ir vēlējusies Protokolā norādītās darbības veikt, lai tiktu traucēts sabiedriskais miers un kārtība.

[11.1] Latvijas APK 243. panta pirmā daļa noteic, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Savukārt minētā panta ceturtā daļa noteic, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Turklāt atbilstoši minētā panta piektajai daļai administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Faktus, kurus saskaņā ar likumu var pierādīt tikai ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem, nevar nodibināt ne

ar kādiem citiem pierādīšanas līdzekļiem.

Minētā panta astotā daļa noteic, ka pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. To, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem.

[12] Administratīvā protokola saturu noteic tajā skaitā Latvijas APK 248. panta noteikumi.

Latvijas APK 248. panta pirmā daļa noteic, ka protokolā par administratīvo pārkāpumu norāda protokola sastādīšanas laiku un vietu, protokola sastādītāja vārdu, uzvārdu, institūciju, kuru viņš pārstāv, amatu; ziņas par pārkāpēja personu; administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietu, laiku, pārkāpuma būtību, normatīvo aktu un normu, kas paredz atbildību par šo pārkāpumu; citas ziņas, kas nepieciešamas lietas izlemšanai. [..] Savukārt minētā panta otrās daļas 1. un 3. punkts noteic, ka par pārkāpēju protokolā norāda fiziskajai personai — vārdu, uzvārdu, personas kodu (ārvalstniekam — dzimšanas datumu), dzīvesvietu, veidu, kādā persona vēlas, lai tai paziņo informāciju un dokumentus administratīvā pārkāpuma lietā, kā arī citas ziņas, kurām var būt nozīme administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanā.

Turklāt atbilstoši minētā panta sestajai daļai administratīvā pārkāpuma protokolu veidlapu izgatavošanas un izmantošanas kārtību, kā arī veidlapu paraugus nosaka Ministru kabinets.

[12.1] No lietas materiāliem pievienotā 2019. gada 20. jūlija inspektores /pers. N/ ziņojuma izriet, ka 2019. gada 20. jūlijā plkst. 13.39 tika saņemta informācija par to, ka Slimnīcas uzņemšanas nodaļā atrodas persona, kura filmē medicīnas personāla darbu bez viņu piekrišanas. Ar vecāko inspektoru Valsts amatpersona notikuma vietā konstatēja, ka uzņemšanas nodaļā atrodas vīrietis, kurš pēc darbinieku vārdiem filmē viņu darbu, jo neesot apmierināts ar viņa nepilngadīgā bērna ārstēšanu. Nezina, vai policijas darbinieku ierašanās brīdī vīrietis izmantoja kādas ierīces, lai fiksētu viņu savstarpējo sarunu, par to netika informēta. Persona prasīja, lai viņam sastāda administratīvās aizturēšanas protokolu, kā arī vaicāja, kāpēc ir aizliegts filmēt, viņam ir vienalga, ka pret to iebilst medicīnas personāls. Uz vietas nekādas darbības netika veiktas, jo vīrietis bija kopā ar savu nepilngadīgo bērnu, tādēļ persona netika nogādāta iecirknī, bet tika pieņemts lēmums izsūtīt uzaicinājumu par ierašanos paskaidrojuma sniegšanai. Dodoties prom, bet persona ar bērnu palika ārstniecības iestādē. Vēlāk tika noskaidrots, ka vīrietis ir /pers. A/.

Tiesa atzīst, ka policijas darbinieka liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tam pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieks ir sniedzis nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi (sk. *Administratīvās apgabaltiesas 2005. gada 3. decembra sprieduma lietā AA 13-05/5 17.1. punktu, 2005. gada 9. decembra sprieduma lietā 666-05/5 15.1 punktu*).

Ievērojot minēto un lietas materiālos esošos rakstveida pierādījumus, tiesa atzīst, ka nepastāv pamats neticēt Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Zemgales iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektores norādītajiem apstākļiem par /pers. A/ veiktajām darbībām, kas bija par pamatu Slimnīcas darbības traucēšanai, jo lietā nav konstatējamas tādas ziņas, kas būtu par pamatu uzskatīt, ka policijas darbinieki nebūtu objektīvi vai pret /pers. A/ būtu pieļāvuši atšķirīgu attieksmi.

Turklāt no /pers. A/ tiesā iesniegtā audioieraksta var dzirdēt, ka policijas darbiniece pret /pers. A/ izturas laipni, vēršas tikai ar lūgumiem. Savukārt /pers. A/runāja izaicinošā tonī, nevēloties sadarboties ar policija darbiniekiem un lūdzot pamatot jebko, ko policijas darbinieki saka /pers. A/. Tiesas ieskatā minētais papildus norāda uz to, ka atšķirīga attieksme pret /pers. A/ nebija pieļauta, bet tajā pašā laikā norāda uz to, ka /pers. A/ kā sabiedrības loceklim pietrūkst izpratnes par viņa tiesībām un pienākumiem attiecībā pret citiem sabiedrības locekļiem (plašākā izpratnē).

[13] Inspektores ziņojums par notikumu reģistrēts elektroniskā notikumu žurnālā Nr. 4585 2019. gada 20. jūlijā, un uz tā rezolūcijas veidā pieņemts lēmums uzsākt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā. Līdz ar to secināms, ka administratīvā pārkāpuma lietvedība uzsākta uz policijas darbinieka ziņojuma pamata (Latvijas APK 238.[1] pants) par notikumiem Slimnīcā 2019. gada 20. jūlijā, bet sūdzības iesniedzēja arguments, ka lietvedība uzsākta, pamatojoties uz viņa sūdzību par policijas darbinieka rīcību, uzskatāms par nepamatotu.

[14] Savā sūdzībā /pers. A/ norādīja, ka viņam netika izskaidrots un norādīts uz ārējo normatīvo aktu, kas noteiktu, ka viņam būtu jāievēro medicīnas iestādes noteiktā iekšējā kārtība.

[14.1] Pacientu tiesību aizsardzības likuma 15. panta trešā daļa noteic, ka pacientam ir saistoši ārstniecības iestādes iekšējās kārtības noteikumi un ārstniecības personas norādījumi.

/pers. T/ savā paskaidrojumā norādīja, ka 2019. gada 20. jūlijā uzņemšanas nodaļā bija konflikts ar apmeklētāju, kurš, kopā ar sievieti un bērnu ierodoties uzņemšanas nodaļā, pieprasīja tikšanos ar galveno ārstu, rokās turot video kameru un filmējot. Vīrietim tika izskaidrots, ka galvenais ārsts jāuzgaida, jo aizņemts reanimācijā, kā arī, ka Slimnīcā nedrīkst filmēt, atbilstoši iekšējās kārtības noteikumiem un regulai par personu datu aizsardzību. Vīrietis tika iepazīstināts ar noteikumiem, kuri ir izvietoti pie ziņojuma dēļa. Vīrietis veica arī audioierakstu, uzvedās necienīgi, ar savu rīcību ignorēja iekšējās kārtības noteikumus un provocēja apsardzi uz konfliktu, kā arī nepakļāvās lūgumiem neveikt audio ierakstu un filmēt.

[14.2] Savukārt /pers. R/paskaidrojumā norādīja, ka ap plkst. 13.30 tika saņemts izsaukums no uzņemšanas nodaļas, par to, ka telpās tika veikta neatļauta audio ieraksta veikšana, kā arī neatļauta filmēšana. Persona uz aizrādījumiem nereaģēja, uzvedoties izaicinoši, provocēja konfliktu. /pers. R/ mēģināja ar vīrieti atrisināt situāciju. Persona atteicās nosaukt savu vārdu, turpināja filmēt un ierakstīt sarunas. No vīrieša nebija saprotams, ko viņš vēlas, viņš uzvedās izaicinoši un aizskaroši. Persona pilnībā ignorēja lūgumu nefilmēt Slimnīcas telpas, pieprasīja, lai ar viņu satiekas pati galvenā slimnīcas persona, bez atļaujas centās iekļūt personāla telpās, bet, kad nelaida, pieprasīja tikšanos ar galveno ārstu. Tika izskaidrots, ka jāgaida, jo ārsts veica darbus reanimācijas zālē.

Kad ieradās policijas darbinieki, vīrietis gaidīja galveno ārstu, bet video kameru un diktofonu atteicās izslēgt, turpināja uzvesties necienīgi, turpināja provokācijas, izteica divdomīgus epitetus, par policijas darbiniekiem izteica necienīgus vārdus. Policijas darbinieku lūgumam pārtraukt filmēt atteicās pakļauties, turpināja izturēties izaicinoši, policijas darbiniekiem pieprasīja, lai sastāda protokolu. Iespējams, vīrietis speciāli provocēja apsardzes un policijas darbiniekus, lai varētu nofilmēt kādu pārkāpumu pret viņa tiesībām.

[14.3] No lietas materiāliem pievienotā 2019. gada 22. augusta Dienesta pārbaudes atzinuma izriet, ka pēc sūdzības iesniedzēja iesnieguma uzsākta dienesta pārbaude par policijas darbinieku rīcību 2019. gada 20. jūlijā attiecībā pret sūdzības iesniedzēju un notikumu Slimnīcā. Atzinumā norādīts, ka Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Zemgales iecirkņa Kriminālpolicijas nodaļas vecākā inspektora Valsts amatpersona rīcībās disciplināri sodāmi pārkāpumi nav konstatēti.

[14.4] Lietas materiāliem pievienots 2019. gada 9. septembra Mantu apskates protokols, no kura izriet, ka apskate uzsākta plkst. 11.45, pabeigta plkst. 12.15, tika apskatīti četri CD diski.

Pārbaudot minētos CD diskus, tiesa konstatē, ka Mantu apskates protokolā norādītais videoierakstu apraksts patiesi atspoguļo videoierakstos redzamo. Visi videoieraksti ir bez skaņas, taču no tiem nepārprotami var secināt, ka saruna starp sūdzības iesniedzēju, Slimnīcas darbiniekiem un policijas darbiniekiem notiek saspīlētā gaisotnē, jo sūdzības iesniedzējs savās darbībās ir izaicinošs, nevēlas komunikāciju veikt mierīgi, orientēts uz konfliktu.

[14.5] Sūdzībā norādīts, ka lietas materiāliem nav pievienoti videoieraksti un audioieraksti, kurus veica sūdzības iesniedzējs, un sūdzības iesniedzējs tos lūdz pievienot lietas materiāliem, lai apliecinātu sūdzības iesniedzēja norādītos faktus.

Latvijas APK 243. panta otrā daļa noteic, ka iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietvedībā ir institūcijai (amatpersonai), kura sauc personu pie administratīvās atbildības, bet tiesā — iestādei. Savukārt minētā likuma 244. pants noteic, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

No minētā regulējuma izriet, ka amatpersonai ir izvēles brīvība pierādījumu iegūšanā, jo amatpersonas pienākums ir iegūt tos pierādījumus, ar kuriem amatpersona var pierādīt pie administratīvās atbildības saucamās personas vainu kāda administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, nevis tos pierādījumus, kurus uzskata par nepieciešamiem lietā pie administratīvās atbildības saucamā persona.

Svarīgs ir apstāklis, ka /pers. A/ nebija izmantojis viņam Latvijas APK 260. pantā paredzētās tiesības, pieteikt lūgumu pievienot videoierakstus lietas materiāliem, lai tos izvērtētu kopā ar pārējiem lietā esošajiem pierādījumiem.

[14.6] Procesuāli pārkāpumi lēmuma pieņemšanā rada lēmuma prettiesiskumu un pamatu atcelšanai tad, ja tiem ir tieša un būtiska ietekme uz rezultātu. Tas ir, ja tiesību normas tieši paredz lēmuma atcelšanu konkrētā procesuālā pārkāpuma gadījumā vai arī tad, ja rezultāts būtu personai labvēlīgāks, ja šādu pārkāpumu nebūtu (sk. *Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2014. gada 3. septembra spriedumu lietā Nr. 128023613*).

Ar Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas 2020. gada 4. februāra lēmumu nolemts atstāt bez virzības /pers. A/ sūdzību, lēmumā norādīto trūkumu novēršanai – jāpievieno audio un video ieraksti, kurus veica sūdzības iesniedzējs.

2020. gada 3. martā Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā saņemts sūdzības iesniedzēja iesniegums trūkumu novēršanai, pievienojot audio ierakstu.

Iepazīstoties ar minētajiem audioierakstiem, tiesa secina, ka daļa sarunu audioierakstos nav valsts valodā, lietā nav iesniegta audioierakstā esošo sarunu transkripcija. Atbilstoši Valsts valodas likuma 10. panta otrajai daļai tiesa nevar vērtēt audioierakstus daļā, kuri nav valsts valodā, kā pierādījumu lietā.

[14.7] Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka lietā nav konstatējami procesuāli pārkāpumi attiecībā uz pierādījumu iegūšanu un izvērtēšanu, kas būtu par pamatu Iestādes lēmuma atcelšanai.

Atzīmējams, ka judikatūrā atzīts, ka vienīgi tiesa var noteikt, kuri pierādījumi ir nozīmīgi lietā būtisku faktu vai apstākļu noskaidrošanai. Tiesa var ņemt vērā arī, vai pierādījumi lietā ir pietiekami, kā arī vai citi pierādījumi nav lieki un nevajadzīgi apgrūtinoši lietas izskatīšanai. Tas vien, ka procesa dalībnieka un tiesas viedoklis par lietas izspriešanai nepieciešamajiem pierādījumiem atšķiras, nevar būt par pamatu secinājumam, ka tiesa nav pilnīgi, vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietā esošos pierādījumus (sk. *Augstākās tiesas 2007. gada 24. maija sprieduma lietā Nr. SKA-219/2007 11.punktu, 2009. gada 14. maija sprieduma lietā Nr. SKA-59/2009 8. punktu*).

Tas apstāklis, ka /pers. A/ vērtē lietas faktiskos apstākļus atbilstoši savai izpratnei par sabiedrības locekļu savstarpējiem pienākumiem un tiesībām citādāk nekā Iestāde un tās darbinieki, nevar būt par pamatu atzīt, ka Iestāde nebija pilnībā izvērtējusi lietas faktiskos apstākļus. Turklāt tiesa sprieduma 8. punktā pievienojās Iestādes lēmuma motivācijai, kas sevī ietver arī lietā esošo pierādījumu izvērtēšanai pamatotību, atzīstot, ka Iestāde nonākusi pie pamatotiem secinājumiem.

[14.8] Papildus tiesa atzīst par nepieciešamu norādīt, ka /pers. A/ sūdzība par Soda lēmumu satur motivāciju par Slimnīcas rīcību par it kā nesniegtu pakalpojumu, tajā pašā laikā šajā lietā minētais jautājums netiek vērtēts, bet tiek vērtēts tas, ka /pers. A/ ar savu rīcību bija pieļāvis Latvijas APK 167. pantā paredzēto pārkāpumu.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 1. panta trešās daļas 5. punktu lēmums, kas pieņemts lietvedībā administratīvā pārkāpuma lietā, nav administratīvais akts. Tādējādi šajā gadījumā jāņem vērā, ka Iestāde izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, par kuru atbildība ir paredzēta Latvijas APK, līdz ar to Administratīvā procesa likuma normas nav piemērojamas Iestādes lēmumam. Tādējādi tiesa atzīst šos iebildumus par nepamatotiem.

[15] Sabiedriskā miera traucēšana ir konstatējama, piemēram, ja nav ievērotas cilvēka tiesības uz naktsmieru, pārkāpta personas vai viņa mājokļa neaizskaramība, ierobežotas personas iespējas brīvi pārvietoties, persona ir spiesta pārtraukt vai atteikties no likumīgām darbībām (piedalīšanos kultūras vai sporta pasākumos, iepirkšanās, braukšana ar sabiedrisko transportu u.tml.), uzņēmums vai organizācija ir spiesti pārtraukt savu darbu. Nav pamata uzskatīt, ka ticis traucēts sabiedriskais miers un kārtība, ja notikumu redzējuši tikai paši notikuma dalībnieki (sk. *Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007. gada 9. marta spriedumu lietā Nr. SKA-61/2007*).

[15.1] Tiesa atzīst, ka Protokolā norādītā pārkāpuma būtība ir aprakstīta veidā, kas atklāj notikuma apstākļus, un visas aprakstītās /pers. A/ darbības nav kvalificējamas pēc Latvijas APK 167. panta (filmēšana kā tāda un draudu izteikšana), taču no aprakstītās pārkāpuma būtības ir secināms, ka /pers. A/ darbībās konstatējams pārkāpums pēc Latvijas APK 167. panta.

[15.2] No Protokolā norādītajām darbībām, konstatējams, ka /pers. A/ darbības, turpinot filmēšanu pēc vairākkārtīgiem lūgumiem to izbeigt, uzvedoties necienīgi un izaicinoši, kā arī bez atļaujas cenšoties iekļūt telpās, kas paredzētas personālam, tādējādi traucējot sabiedrisko mieru un iestādes darbu, uzskatāmas par sīko huligānismu Latvijas APK 167. panta tvērumā.

Iestādes lēmumā ir atreferēts gan Protokols, gan citi rakstveida pierādījumi, no kuriem Iestāde izdarīja secinājumu, ka publiskā vietā, t. i., Slimnīcā sūdzības iesniedzējs, pārkāpjot vispārpieņemtās uzvedības normas, traucēja sabiedrisko kārtību un personāla tiešo pienākumu veikšanu, tādējādi ietekmējot Slimnīcas darbu. Tādējādi secināms, ka pretēji sūdzībā norādītajam, Protokolā un Iestādes lēmumā norādītas darbības, kuras ir nepieļaujamas un veido Latvijas APK 167. panta pārkāpuma sastāvu.

[15.3] Lietā nepastāv strīds, ka Slimnīca ir publiska vieta.

[15.4] Tādējādi tiesa atzīst, ka ar Protokolu, apsarga un dežuranta paskaidrojumu, inspektores 2019. gada 20. jūlija ziņojumu, Dienesta pārbaudes atzinumu un CD diskos esošajiem videoierakstiem pierādīts, ka /pers. A/ sabiedriskā vietā, turpinot filmēšanu pēc vairākkārtīgiem lūgumiem to beigt apstākļos, kad viņam bija jāpakļaujās Slimnīcas iekšējās kārtības noteikumiem, uzvedoties necienīgi un izaicinoši, kā arī bez atļaujas cenšoties iekļūt telpās, kas paredzētas personālam, kas atzīstama par sabiedriskā miera traucēšanu, jo vairāki Slimnīcas darbinieki bija spiesti pārtraukt savu tiešo pienākumu pildīšanu, lai risinātu situāciju, ko izraisīja /pers. A/ darbības, tādējādi traucējot Slimnīcas darbu, bija izdarījis Latvijas APK 167. pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

[15.5] Tā kā Protokols sastādīts par Latvijas APK 167. panta pārkāpumu, ne tajā, ne Iestādes lēmumā nebija nepieciešams norādīt, kāds normatīvais akts noteic, ka fiziskai personai jāievēro juridiskas personas izdotu iekšējais normatīvais akts, ja tā nav šīs iestādes darbinieks, jo konkrētajā gadījumā persona netiek saukta pie administratīvās atbildības par to. Tajā pašā laikā tiesa atkārtoti norāda, ka sprieduma 14.1. punktā jau bija norādīts, ka šādu pienākumu uzliek Pacientu tiesību aizsardzības likuma 15. panta noteikumi.

[16] Sūdzībā norādīts, ka Iestādes lēmumā nav veikta tiesību normu iztulkošana.

[16.1] Latvijas APK 9. panta pirmā daļa noteic, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Proti, pamats saukt personu pie administratīvās atbildības ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, un visos gadījumos nav nepieciešama tiesību normu iztulkošana. Turklāt, Iestāde lēmumā ir atsaukusies uz Juridisko terminu vārdnīcu un Senāta 2008. gada 8. oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-200/2008

6. punktu, tādējādi veicot tiesību normas iztulkošanu. Tādējādi sūdzības iesniedzēja arguments uzskatāms par nepamatotu.

[16.2] Judikatūrā ir atzīts, ka tiesai šaubas jātulko par labu privātpersonai tikai tad, ja, novērtējot visus lietā esošos pierādījumus, tiesa nevar nonākt pie pārliecības par personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. (sk. *Augstākās tiesas Senāta 2007. gada 18. septembra spriedumu lietā Nr. SKA-395/2007 14. punktu, Augstākās tiesas Senāta 2008. gada 13. novembra spriedums lietā Nr. SKA-493/2008 14. punktu u. c.*)

Tā kā tiesai nerodas šaubas par to, ka sūdzības iesniedzējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta Latvijas APK 167. pantā un ir saucams pie administratīvās atbildības, šajā gadījumā princips *in dubio pro civis* (visas pamatotās šaubas skaidrojamas par labu personai) nav piemērojams.

[16.3] Fakts, ka persona, kas ir saukta pie administratīvās atbildības pauž atšķirīgu viedokli un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu, lai atceltu pirmās instances tiesas spriedumu (sk. *Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016. gada 4. aprīļa spriedumu lietā Nr. 104AA-0367-16/28*).

Ievērojot minēto, tiesa nekonstatē tādu pārkāpumu, kas varētu ietekmēt Iestādes lēmuma tiesiskumu.

[17] Latvijas APK 22. pants noteic, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Turklāt Latvijas APK 32. panta otrās daļas noteikumi paredz, ka, uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

[17.1] Piemērojot /pers. A/administratīvo sodu, jāņem vērā, ka tas tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā.

No lietas materiāliem izriet, ka /pers. A/ piemērots naudas sods 70 *euro* apmērā par Latvijas APK 167. pantā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, kas atbilst sankcijas minimālajam apmēram. Līdz ar minēto tiesa atzīst, ka šajā gadījumā nav nepieciešams vērtēt piemēroto sodu atbilstoši Latvijas APK 32. panta noteikumiem.

[18] Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav jāsaprot kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (sk. *Senāta 2010. gada 11. marta sprieduma lietā Nr. SKA-66/2010 14. punktu, 2012. gada 21. februāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-186/2012 10. punktu, 2013. gada 1. jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-584/2013 10. punktu*).

[19] Ievērojot visu iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka Iestādes lēmumā pamatoti konstatēta /pers. A/ vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, par kuru atbildība paredzēta Latvijas APK 167. pantā, par ko /pers. A/ pamatoti saukts pie atbildības, piemērojot naudas sodu 70 *euro* apmērā. Savukārt /pers. A/sūdzībā norādītie apstākļi nevar būt par pamatu Iestādes lēmuma atcelšanai.

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka Iestādes lēmums atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidāma kā nepamatota.

Rezolutīvā daļa

Ievērojot minēto un pamatojoties uz no Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12] panta otrās daļas 1. punktu, Administratīvās atbildības likuma 4. pantu un Pārejas noteikumu 1. un 2. punktu, tiesa

nosprieda

/pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību noraidīt, bet Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka 2019. gada 18. decembra lēmumu Nr. 1640 negrozītu.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā 10 darba dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Tiesnesis Viktors Makucevičs